

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art.

Uddrag af international webcast, med Helga Zepp-LaRouche

Og så selvfølgelig, at de valgte Ode til Glæden, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt Ode til Glæden mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art, der fuldt ud elsker hinanden: Derfor er Oden til Glæden, der blev spillet ved G20-gallashowet i Kina, virkelig en vision for fremtiden.

Første del af LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september 2016: Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her:

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14599>

Jason Ross: God aften. Det er torsdag, den 8. september 2016, og dette er vores ugentlige LaRouchePAC-webcast. Vi optager udsendelsen en dag tidligere i denne uge, pga. nogle begivenheder i den kommende weekend, som vi vil diskutere senere i udsendelsen. Jeg er Jason Ross, vært for i aften, og jeg har to gæster med mig i dag – Helga Zepp-LaRouche, der er med os fra Tyskland, og Diane Sare, der er med os fra LaRouche Manhattan-projekt i New York-området.

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou, Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver. Jeg vil gerne oplæse et par citater fra nogle præsentationer på disse konferencer.

Under B20-mødet, mødet mellem erhvervsledere forud for G20-mødet i Kina, erklærede præsident Xi Jinping, at

»Mennesker er økonomiens grundlag. Vi må være orienteret mod disse menneskers behov og hæve deres levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdommen vil blive mindsket i alle fattige lande frem til år 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af den kinesiske befolkning ud af fattigdom. Vi vil gøre denne kage større, og vi vil fortsætte den globale kamp mod fattigdom.«

Ved G20-konferencen, som omfattede en meget smuk åbningsceremoni med værker af Beethoven og Schiller, med *Ode til Glæden* sat til musik, og en flot forestilling, kom lederne dér til en konklusion i deres slutkommunikation fra konferencen, der omfattende følgende:

»Vi kan ikke længere alene forlade os på finanspolitik og monetær politik til at løse krisen. Vi forestiller os en fremgangsmåde, der omfatter alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende mht. innovation, der drives frem af innovation inden for videnskab og teknologi og går videre endnu og dækker udviklingsfilosofi, institutionelle mekanismer og forretningsmodeller således, at frugterne af innovation bliver fælles for alle.«

I mellemtiden var det eneste, Obama havde at sige til nogen, noget ævl om »menneskerettigheder« og diskussion om handelsaftalen Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der absolut ingen chance har for at blive vedtaget i Kongressen; den er død.

Ved ASEAN-mødet så Obama, hvad han troede var en chance for at sætte på dagsordenen og gøre et spørgsmål ud af, voldgiftsavgørelsen om det Sydkinesiske Hav, der gik Kina imod; han ønskede at sætte det på dagsordenen, gøre det til et spørgsmål, og i stedet var det slet ikke en del af diskussionen.

Det, der i stedet blev diskuteret, var økonomisk samarbejde, den Maritime Silkevej og det kinesiske 'Ét bælte, én vej'-projekt. Og med hensyn til Filippinerne i særdeleshed, som havde lanceret en voldgiftssag imod Kina mht. det Sydkinesiske Hav, sagde den nye filippinske præsident, [Rodrigo] Duterte faktisk, da han blev spurgt om Obamas planer om at belære ham om krænkelse af menneskerettigheder mht. Filippinernes krig mod narkotika:

»Jeg er præsident for en suveræn stat, og vi er for længst

ophørt at være en koloni. Jeg har ingen anden herre end det filippinske folk; ingen, absolut ingen. De skal ikke stille spørgsmål, Putang ina« (der betyder »søn af en hore«), »Jeg vil bande ad Dem under dét forum«, sagde han til Obama. »Jeg ønsker ikke at gå ind i et skænderi med Obama, men jeg knæler ikke for nogen, undtagen det filippinske folk.«

I hele dette forløb har Obama absolut stået udenfor. Han har intet at tilbyde verden. *Forbes-magasinet* har erkendt dette i sin dækning, for eksempel, hvor bladet siger, at, alt imens Obama taler om menneskerettigheder og TPP, som aldrig vil ske, så har Kina været i færd med »hurtigt at opbygge sine regionale akkreditiver med et stærkt fokus på økonomien i Sydøstasien ... Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, der forbinder Asien med Europa økonomisk, ville gøre det muligt for Beijing og dele af Sydøstasien at bygge et stort transportnetværk plus industrielle samarbejdsprojekter. Beijing opererer tilfældigvis også Kina-ASEAN Investerings-Samarbejdsfonden, der finansierer projekter for vækstfremmende infrastruktur, energi og naturlige ressourcer i Sydøstasien.«

Jeg mener, at kontrasten mellem Obama, der intet har, og så det, som Kina og Rusland, og BRIKS-nationerne – men i særdeleshed Kina og Rusland – har tilbudt verden, strategisk og økonomisk – at kontrasten ikke kunne være tydeligere. Med også G77-ledernes deltagelse i disse konferencer er verden som helhed i færd med at vedtage dette som politik.

Lad os få Helga Zepp-LaRouche ind i diskussionen her. Helga deltog i T20-mødet, som var et møde mellem tænketanke, et »Tænk20«-møde, der blev afholdt i Kina som forberedelse til G20-topmødet for statsledere, der netop har fundet sted. Lad mig spørge dig om dette, Helga. Hvordan har verden, efter din mening, ændret sig i løbet af de seneste par uger, med alle disse begivenheder?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er en ændring af verdenshistoriske dimensioner. For det, der er sket mellem

Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, G20 og dernæst ASEAN-konferencen, er en enorm ændring mht., hvor verdens magtcentrum befinder sig. Lad mig blot meget hurtigt opsummere, hvilken betydning, hver af disse forskellige konferencer har haft.

I Vladivostok havde vi integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union med Kinas initiativ for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Dette er meget vigtigt, fordi også premierminister Abe fra Japan og præsident Park fra Sydkorea deltog, og der blev indgået aftaler om langfristede investeringer inden for udvikling af Ruslands fjernøstlige områder, af Sibirien, inden for enorme investeringer i energisektoren, samt integration af alle disse økonomier (nationer) i Asien.

Dette efterfulgtes af G20-topmødet, som jeg mener, var et absolut gennembrud. For det første havde Kina lagt en enorm indsats i forberedelsen til dette møde, ved at sammenkalde til mange, mange indledende konferencer, der begyndte allerede for et år siden, på mange, mange niveauer: ministre, tænketanke, institutioner og organisationer. Kinas plan var den at transformere G20 fra at være en mekanisme, der blot responderer til kriser, som den i 2008 – Lehman Brothers' finanskrak – og til at være en organisation, der vil skabe en alliance af lande, der vil danne en mekanisme til global styrelse, og som vil have til formål at finde problemløsninger. Xi Jinping sagde flere gange, at han ønsker at transformere G20 fra at være en »diskussionsklub« og til at være en gruppe af nationer, der handler sammen. Når man ser på det, så blev dette opnået på flere måder.

De vestlige medier forsøger hysterisk og desperat at bagatellisere resultatet af konferencen ved at sige, »der var alle disse spørgsmål«, men de eneste, der tog disse såkaldte »spørgsmål« op, såsom konflikten over det Sydkinesiske Hav og Voldgiftsretten i Haag, og alle de øvrige spørgsmål, der skiller meningene, var faktisk Vesten.

Det, der skete, var, at det overvældende antal nationer går i retning af at vedtage den kinesiske model for økonomi. Det gør de særdeles ret i, for Kina har bevist, at det var i stand til at skabe et økonomisk mirakel af sådanne dimensioner, sagde Xi Jinping, at det har transformeret et land med 1,4 mia. mennesker, og som aldrig før er gennemført i historien, og den kendsgerning, at Kina kunne løfte 700 millioner mennesker ud af fattigdom og til en meget anstændig levestandard, er ligeledes uden fortilfælde. Et af resultaterne af topmødet var vedtagelse af en plan for at eliminere al fattigdom i hele Kina frem til år 2020, dvs., kun fire år fra i dag.

Det lykkedes Kina at sætte den kinesiske model, som den attraktive model for alle for at deltage i, i et »win-win«-perspektiv, på dagsordenen. Mange lande må jo sige, »Ja, vi kan få den samme økonomiske udvikling som Kina; det er langt mere favorabelt end at gå sammen med USA eller NATO eller europæerne i en konfrontation af geopolitisk natur.«

Dette topmødes succes er virkelig utrolig. Det har ændret situationen i verden, til det bedre, skulle jeg mene; for den unipolære verden eksisterer bestemt ikke mere. Som du nævnte, så havde *Forbes-magasinet* og *Time-magasinet* nogle helt hysteriske artikler, der sagde, at Obamas politik med »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien) er en total fiasko; dette var hans sidste chance for at gøre kur til landene i området, men det mislykkedes totalt, og Obamas »Asia Pivot« er totalt død; den mislykkedes.

G77, den Alliancefri Bevægelse, ASEAN-landene – de bevæger sig nu alle i en totalt anden retning, og især den kendsgerning, at Sydkorea og Japan deltog, sammen med Rusland og Kina i denne Vladivostok-konference, beviser, at disse lande, der tilsyneladende er allierede med USA, ikke længere ønsker en konfrontation vendt mod Rusland og Kina.

Så dette er ekstremt vigtigt. Og det betyder først og fremmest, at de lande i verden, der ikke er en del af det

gamle regime med Verdensbanken og IMF – den såkaldte »Washington-konsensus«, de såkaldte Bretton Woods-institutioner – de havde ingen stemme, og nu har de en stemme.

Jeg mener, at det virkelig er meget vigtigt, at Kina udtrykkeligt tog udviklingslandene og de fremvoksende økonomier med. For det første inviterede de dem alle – eller en meget stor repræsentation af dem – til at deltage i G20. Kina udtrykte sin absolutte forpligtelse til, at enhver frugt af teknologisk innovation ville blive delt med disse lande for ikke at forsinke deres udvikling. Se, dette er en meget smuk idé, der første gang blev udtrykt af den tyske tænker, Nikolaus Cusanus [Nikolaus von Kues] i det 15. århundrede, og som allerede dengang sagde, at videnskab og teknologi er så vigtig for menneskehedens udvikling, at, hver gang, der foreligger en ny opfindelse, bør den lægges i en international pulje – for nu at bruge moderne udtryk – og at alle lande dernæst skal have adgang til den, for at deres udvikling ikke skal blive forhalet.

Det er en utrolig forandring, for det betyder, at, for første gang blev en idé [taget op], som min mand udtrykte i 1975, da han foreslog en plan for udvikling af den Tredje Verden, og han kaldte det den Internationale Udviklingsbank [IDB]. Denne idé præsenterede han både i Bonn, Tyskland, dengang, og i Milano, Italien. Han ønskede dengang at få en \$400 mia. stor teknologioverførsel om året til udviklingssektoren fra de avancerede (udviklede) lande, for at opbygge infrastruktur, for at opbygge industrialisering og landbrug i den Tredje Verden.

Han (LaRouche) gav en meget konkret form til et krav fra den Alliancefri Bevægelse, der, i 1976, under en konference for den Alliancefri Bevægelse i Colombo, Sri Lanka, havde vedtaget en resolution, der krævede en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. 90 % af ordlyden i denne, den Alliancefri Bevægelses resolution, kom fra IDB. Men I ved, hvad der skete dengang, og det var, at alle lederne fra de lande, der havde

taget initiativ til at kæmpe for dette – såsom fr. Gandhi fra Indien, fr. Bandaranaike fra Sri Lanka, Bhutto fra Pakistan – alle disse ledere blev enten dræbt eller destabiliseret; og hele denne indsats blev sat enormt tilbage og fungerede ikke.

Som I sandsynligvis ved, som nogle af vore lyttere ved, så har vi i LaRouche-bevægelsen kæmpet for virkeliggørelsen af IDB, eller en tilsvarende plan som IDB, for den Tredje Verden; men i alle disse år har Verdensbanken og IMF (Den internationale Valutafond) gjort det stik modsatte. IMF's politik med betingelser (dvs. krav om nedskæringspolitik, for at opnå lån, -red.) umuliggjorde enhver form for udvikling, ved at stille betingelser, der tvang udviklingslande til at betale af på gæld, i stedet for at investere i infrastruktur. De skabte endda en gældsfulde for at gøre det umuligt for udviklingslande at udvikle sig. Så den elendige tilstand i Afrika, og i mange andre lande i Asien og Mellemøsten og nogle lande i Sydamerika, er resultatet af den bevidste politik for undertrykkelse af udvikling.

Se, efter krisen i Asien [i 1997-98] indså de asiatiske lande selvfølgelig, at de var nødt til at gøre noget for at beskytte sig imod George Soros' spekulation dengang, så en proces med skabelse af nye institutioner udviklede sig. Et sådant initiativ var Chiang Mai; men så her for nylig – for omkring tre år siden – tog Kina lederskab, sammen med andre BRIKS-lande [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika], for at skabe en række radikalt alternative bankinstitutioner: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB); BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB); den Ny Silkevejsfond; den Maritime Silkevejsfond; Shanghai Samarbejdsorganisations-Banken. Men har altså nu et fuldstændigt alternativt system for bankpraksis, som *ikke* er hasardspil, kasino; men som udelukkende kun udsteder kredit til investering i reel infrastruktur og realøkonomien.

Hvad er det så, der nu finder sted? Jeg mener, at folk må få en forståelse af, at det, der fandt sted ved G20-mødet, udgør

en sejr i en kamp, der har varet i mindst 40 år; at gøre det muligt for mennesker i Afrika, i den såkaldte udviklingssektor, at få en mulighed for at have en fremtid. En sådan magtfuld koalition er nu vokset frem – den strategiske alliance mellem Kina og Rusland; Putin var æresgæst ved dette G20-møde – så verden har virkelig ændret sig. Det er meget vigtigt at sige, at disse artikler i magasinerne *Forbes* og *Time* slet ikke har fattet det. Det er ikke anti-amerikansk; det er ikke anti-europæisk. Xi Jinping og de andre ledere har mange gange sagt, at de ønsker, at USA og Europa skal gå med i dette »win-win«-perspektiv.

Det, der er på bordet nu med G20-mødet, er for første gang et strategisk initiativ, der ikke er geopolitisk; for det tilbyder et fornuftsplan, hvor man samarbejder internationalt om menneskehedens fælles mål. Jeg mener, at dette er et enormt historisk gennembrud, som vi virkelig må sørge for, at det amerikanske folk virkelig får kendskab til, hvad drejer sig om, og ikke bliver vildledt af middelmådige journalister, der simpelt hen ikke kan tænke i andre baner end geopolitik. Det er ligesom en person, der er ond, og som, når han/hun taler med et andet menneske, ikke kan forestille sig, at dette andet menneske ikke også er ondt! Så det, man læser i de vestlige medier, er ikke andet end en projicering af mediernes degenererede tankegang; men det er ikke, hvad der fandt sted på dette topmøde. Så lad os sørge for, at folk virkelig forstår den historiske betydning af denne ændring.

Jason Ross: Fantastisk! Jeg vil mene, at det, du netop gennemgik, mht. historien om din involvering, om din mand Lyndon LaRouches involvering, om LaRouche-bevægelsens involvering i løbet af de seneste fire årtier, i skabelsen af sejren for den politik, der nu bliver annonceret ved disse konferencer, virkelig er en demonstration af, hvor magtfuld en idé er. At over kynisme, eller over det, der syntes at være tingenes struktur og kontrol over tingene, kan en god idé, og en succesrig og vedvarende mobilisering for den, virkelig få

ting til at ske.

Jeg vil spørge dig, om du vil sige mere om historien om LaRouche-bevægelsens involvering i alt dette; eller også, om du har noget at sige om, hvordan vi skal få USA til at tilslutte sig denne udvikling, i stedet for at være imod den?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil for det første gerne kort kommentere ASEAN-konferencen, for dette fulgte i G20-mødets fodspor; og nu er disse uoverensstemmelser bilagt. For ASEAN-landene, sammen med Kina, har alle sammen aftalt, at alle uoverensstemmelser vil blive bilagt gennem fredelig forhandling og dialog; de vil, frem til midten af næste år, udarbejde et adfærdskodeks med dette for øje, og i fællesskab bekæmpe trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, og andre trusler. De vil agere på grundlag af FN's Havretskonvention, eller UNCLOS; og det betyder, at alle disse forsøg på at oppiske en konflikt mellem Filippinerne og Kina, med Voldgiftsretten i Haag, ikke er lykkedes. Dette var et forsøg på at skabe uenighed, men denne ASEAN-konference sagde, »Nej, vi ønsker fælles, økonomisk udvikling. Vi vil genoplive den regionale organisation for økonomisk udvikling.«

Så dette demonstrerer, at Kinas udenrigspolitik – og ikke alene ved G20-mødet – ændrede dagsordenen totalt; men også mht. regionale konflikter, nemlig, at hvis man har et »win-win«-perspektiv, hvor man tager hensyn til den andens interesser, så kan man finde løsninger.

Så det, der blev tilbage for Obama, som nogle aviser skrev, var gennemførelsen af TPP; men, som du allerede har nævnt, så har både Repræsentanternes Hus og Senatet, og også de to præsidentkandidater, sagt, at TPP er ude. Formændene for de to Kongreshuse har sagt, at det ikke kommer til afstemning i år; hvilket vil sige, ikke i Obamas tid som præsident. Så TPP er dødt; TTIP – det er den europæiske version af samme sag – er ligeledes dødt. Så jeg mener, at verden virkelig har ændret sig; unipolære krav og den idé, at man kan afstikke reglerne

på vegne af et enkelt land, eksisterer ikke mere. Vi er gået ind i en fuldstændig ny æra med respekt for et andet lands suverænitet, og med en alliance af overvejende republikker, til fordel for det overordnede gode ('det almene vel') for alle.

Det er selvfølgelig en virkelig betydningsfuld udvikling. Det betyder ikke alene, at USA har muligheden for at vende tilbage til præsident John Quincy Adams' (1825-1829) udenrigspolitik – for det var præcis, hvad han havde skitseret, at USA skulle gøre – men det betyder også, at systemet med fuldstændigt suveræne nationalstater, der samarbejder om en fælles udvikling – hvilket er, hvad vi har promoveret, hvad især hr. LaRouche naturligvis har promoveret, i mere end 50 år – nu er i færd med at blive til virkelighed.

Så jeg mener, vi har grund til at være meget glade for dette, for LaRouche-bevægelsen har, i de seneste 40 år, men i særdeleshed i de seneste 25 år, sammenkaldt til bogstavelig talt hundredevis af konferencer i hele verden; i alle de store amerikanske og europæiske byer, i Rio de Janeiro, i São Paulo i Brasilien, i Mexico, Beijing, New Delhi og Moskva. Endda mange i Australien, i Egypten og i andre afrikanske lande; vi har afholdt seminarer og konferencer. Jeg mener, at vi nu har en renæssancebevægelse og en verdensbevægelse for udvikling.

Eftersom du nævnte den smukke gallakonzert, som åbnede G20-topmødet, så var dette på en vis måde lig det, som vi gør med dialogen om klassisk kultur; for det begyndte med en række meget smukke kinesiske folkesange, og dernæst kom der scener fra balletten Svanesøen – der blev danset i en sø – så danserne ligesom skabte små springvand ved hvert trin, fordi de dansede i vandet. Det skabte en utrolig effekt. Og så selvfølgelig, at de valgte *Ode til Glæden*, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at

være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt *Ode til Glæden* mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Foto: Fra Schiller Instuttets koropførelse af Mozarts Reviem i New York sept. 2016, i anledning af 15-års midelhøjtideligheden for terrorangrebene den 11. september, 2001.